

dine Børn paa Opstandelsens Dag samles om din Herligheds Trone! Amen!“

Der var kun een, paa hvem det hele Optrin gjorde en Virkning, ganske modsat den tilsigtede, det var Peter Andreas selv. Han lod sig overhovedet aldrig let imponere af Faderen; dertil havde han været en for lærvillig Elev af sine ældre Venner, Gaardskarlene og Krambodsvennene, der langt fra altid havde omtalt Præsten i de respektfuldeste Udtryk. Alligevel havde han hidtil ikke kunnet gøre sig helt ufølsom for de mange gudelige Ord og det hele truende Bibelsprog, hvormed Forældrene idelig havde søgt at tale til hans Samvittighed, ja naar han om Søndagen saae sin Fader knæle i den hvide Messesærk foran Alteret eller staa oppe under Prækestolens billedskaarne Lydhimmel, havde han endog undertiden kunnet føle sig greben af en forbigaaende Ærefrygtsfornemmelse.

Men ved denne Lejlighed fik end ikke Bibelordene nogen Magt over ham. I allerførste Øjeblik var han nok bleven en Del betuttet over den usædvanlige Form for en Tilrettevisning; men Forskrækkelsen varede ikke længe. Der var efter hans nøgterne Drengeforstand et altfor taabeligt Misforhold mellem denne højtidelige Paakaldelse af Vorherre og det sølle Par Æbler, han havde rapset over et Plankeværk; og jo længere Faderen vedblev at tale, jo lydeligere hans Søkendes Sindsbevægelse ytrede sig rundt om ham, med des større Ro og Ligegyldighed betragtede han den hele Scene.

Der foregik virkelig i dette Øjeblik en Slags religiøst Gennembrud i den elleveaarige Drengs Sind. Helt overlegent iagttog han tilsidst de andre, — ja, da ogsaa de to smaa Tvillinger, der hidtil